

Istentisztelet 2020. december 6-án, ádvent 2. vasárnapján

Kit vagy mit várunk?

Énekek: 225,1-4 181 307 225,5-6 226

Lekció: Mt 11,1-11

1 Amikor Jézus elmondta parancsait a tizenkét tanítványnak, továbbment onnan, hogy tanítson és ígét hirdessen a városokban.**2** János pedig, amikor hallott a börtönben Krisztus cselekedeteiről, elküldte tanítványait, **3** és megkérdezte tőle: **Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?** **4** Jézus így válaszolt nekik: Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: **5** vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdetik az evangélium, **6** és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem. **7** Amikor azok elindultak, Jézus beszélni kezdett a sokaságnak Jánosról: Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni? **8** Ugyan miért mentetek ki? Finom ruhába öltözött embert látni? Hiszen akik finom ruhákat viselnek, azok a királyok palotáiban vannak. **9** Ugyan miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony mondom nektek, még prófétánál is nagyobb. **10** Ő az, akiről meg van írva: „Íme, én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.” **11** Bizony mondom nektek: az asszonytól születettek között nincs nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.

Imádság:

Kegyelmes Istenünk, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban! Köszönjük, hogy ma is meg akarsz ajándékozni igéddel, ma is elénk akarod tární szereteted titkát, amit az Úr Jézus Krisztusban jelentettél ki számunkra. Segíts, hogy megnyíljon a szívünk, a lelki látásunk ennek a csodának a felismerésére és befogadására, hogy megteljünk örömmel. Hiszen *lelkünk sebe már nem gyógyíthatatlan, mert meggyógyítá azt a halhatatlan.* Hadd lássuk meg az Úr Jézusban azt az Eljövendőt, aki a mi váltságunkat, szabadításunkat is elvégezte. Köszönjük, hogy az Ő érdeméért kérhetjük ezt Tőled. *Ámen*

Textus: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk? Mt 11,3

Kedves Testvéreim!

Kedves Testvéreim! Felolvasott történetünk bevezetése így hangzik: *János hallott a börtönben Krisztus cselekedeteiről...* A rossz hír az, hogy János, az Isten szent embere, aki prófétai erővel szolgált – börtönben van. A jó hír pedig az, hogy ott is lehet hallani Krisztus cselekedeteiről. Isten ígéje eljuthat a legtávolabbi zugokba, legmélyebb vermekbe, legelfelejtettebb emberekhez is... a kérdés csupán az, hogy mit kezdenek vele. Eljut Keresztelő Jánoshoz a híre mindannak, amit Ő tesz, ahogyan az ígét hirdeti, tanít, gyógyít – és milyen hatalmasan munkálkodik általa Isten. És őt ez a hír nem hagyja hidden. Foglalkoztatja, kérdéseket vet fel benne.

Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk? Keresztelő János ezzel a kérdéssel küldte a tanítványait az Úr Jézushoz. Miért? Mert nem mindegy, hogy a számomra kicsoda Jézus. Neki is tudnia kell, ott a börtönben. Ahova igazságtalanul

került, és sejthető, hogy onnan élve nem jön ki. *Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?*

Kedves Testvéreim, talán csodálkozunk, hogy ezt ő kérdezi, akit Isten már születése előtt kiválasztott és elhívott, az Útkészítő, aki maga is hirdette Jézusról, hogy Őt Isten küldte, sőt: azt is, hogy *Íme, az Isten Báránya, aki hordozza világ bűnét*. Aki látta a megnyílt eget és hallotta Őrá nézve az isteni kijelentést: *Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm*. Mégis, mintha kétségei támadtak volna. Hiszen, ha Jézus a Messiás, akkor különös, hogy János sorsa mégis ilyen rossz irányba tart. Nem tévedhetett? Hát még ő sem tudja, még ő sem biztos benne, kit szolgált eddig?

Igen, talán kérdések gyötrik Keresztelő Jánost. Talán összezavarodott, elbizonytalanodott, mert ő is mást várt, mint ahogyan más várakozásban élt Isten népe. Az akkori zsidóság egy forradalmár harcos messiást várt, aki hatalommal lép fel, letaszítja a rómaiakat a trónról, aki helyreállítja a régi országot és annak dicsőségét. Aki nemzeti hős és szabadító. És gondoljunk csak arra, hogy mennyire hangsúlyt kapott János szolgálatában a közeli ítélet várása is: *A fejsze ott van már a fák gyökerén, amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, kivágatják és tűzre vettetik...* *Íme*, mindennek itt semmi jele, ez nem történt meg. Jézus nem szervez hadsereget, nem vet véget a római uralomnak, nem állítja helyre Izráel királyságát, nem szabadította ki Jánost sem a börtönből. Nem tévedhetett akkor esetleg János is?

Valóban, vannak az életünkben helyzetek, amikor összezavarodhatunk, elbizonytalanodhatunk, amikor minden kuszává és kibogozhatatlanná válik. Lehet az is az oka, hogy csalódásként éljük meg, ha valami másképp alakult, mint azt vártuk volna – elsősorban azért csalódunk, mert nem ismerjük fel, hogy nem Isten vezetett félre minket, hanem a saját szívünk, amikor az elgondolásainkra hagyatkoztunk és a vágyaink befolyásoltak. Hamis várakozásban éltünk...

Jánosnak volt ideje a börtönben gondolkodni, számot vetni az életéről. És nem akart kétségek közt maradni és gyötrődni. Milyen fontos meglátnunk és megtanulnunk tőle, hogy nem a bizonytalanságot választja, hanem bizonyosságra akar jutni. Ezért nem szégyell kérdezni. Pedig benne van lehetőségekben, megkaphatja: *Hogyhogy ezt te kérdezed? Hát te sem tudod? Mit tudsz akkor? De mondhatjuk talán azt is, hogy Isten halálra készülő szolgájának a kérdése ez, mert a választól függően veheti számba egész életét, szolgálatát. Beteljesedett-e a várakozása, igaz volt-e, amit hirdetett, élt, képviselt? Rajta lehet-e Isten pecsétje az életén? Ilyen bizonyossággal letenni az életét mégiscsak más, mint kétségek között maradni és bizonytalanságban gyötrődni.*

Elküldi hát tanítványait Jézushoz a kérdéssel: *Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?* Ne csodálkozzunk ezen, hiszen őt is összezavarták a népe és a saját elképzelései, nem ilyen messiásra gondolt. De miközben sínylődik a börtönben, hall Jézus tevékenységéről. Érdekes, Ő nem szervez felkelést, nem szít lázadást, de hirdeti az ígét, és jelek, csodák, gyógyulások erősítik meg azt. Tevékenységét isteni hatalom jellemzi. Kicsoda hát Jézus? Tudnia kell bizonyosan.

Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk? Jánosnál ez azt jelentené: Ha nem te vagy, és azt mondod, hogy mást várjunk, akkor ugyan kit? Akkor egy nagy tévedés vagy tévesztés volt minden... De ha te vagy, akkor a várakozásom beteljesedett, küldetésemet elvégeztem, megbízatásomat befejeztem – ahogyan az idős Simeon is mondja karján a gyermek Jézussal: *Most bocsátod el Uram szolgálodat békességgel, mert látták szemeim üdvösségedet.* Akkor minden beteljesedett, a prófétai szolgálatát, az élete küldetését is elvégezte, Isten akarata valósult meg általa.

Eljutnak Jézushoz a kérdezők, felteszik a kérdést. *Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?* És nincs szemrehányás, méltatlankodás, hogy hogyan is kérdezhet János ilyet... Bizony, Jézus sokkal megértőbb, szeretetteljesebb és nagyvonalúbb, mint mi vagyunk! S amikor sejthető, hogy a hallgatóság szívében viszont felmerülnek ezek a méltatlankodó gondolatok Jánossal kapcsolatban, akkor helyre teszi őket: *Miért mentetek ki a pusztába... Prófétát látni? Bizony mondom nektek, még profétánál is nagyobbat. Bizony mondom nektek: az asszonytól születettek között nincs nagyobb Keresztelő Jánosnál...*

Jézus válaszol. *Jézus így válaszolt nekik: Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium...* Mondjátok el, hogy az élet jeleit tapasztaljátok. Látni, hallani, tapasztalni lehet, hogy Jézus szolgálata nyomán nyomorult, elveszett életek lesznek újjá, tisztulnak meg, kerülhetnek vissza az istentiszteleti közösségbe, mert a nyomorúságuk elválasztotta őket Istentől. A templomi kultuszban nem vehetett részt senki, akinek valamilyen fogyatékosága, betegsége volt, az tisztátalanná tette s kizárta őt az istentiszteleti közösségből, Isten közeléből. De Jézus hatalmas munkája nyomán élet fakad. Új élet... messiási jelek ezek – Isten irgalmáról, megbocsátó, elfogadó, megújító kegyelméről szólnak.

Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk? Jézus válasza röviden, mintha ezt mondaná: Nincs más rajtam kívül!

Kedves Testvéreim, advent mindenkori nagy kérdése, hogy kit vagy mit várunk? Mert érkezésről van szó, amire készülünk, az idén is, még ha annyira rendhagyó is ez az év. Fontos azonban tisztáznunk, hogy kire vagy mire irányul a várakozásunk, hogy el ne tévesszük a célt.

Vannak, akik az adott helyzetben a járvány elmúlását várják, mások egy vakcinát, ami majd mindent veszélyt elhárít, megoldást várnak, hogy az életük visszazökkenhessen a régi kerékvágásba. Hogy ugyanazokkal a külsőségekkel teljes hangulatos időszakot élhessék, amely nélkül sokak szerint nem karácsony a karácsony. Ez lenne az, amire most a legnagyobb szükségünk van?

Félő, hogy az erre irányuló várakozás nem segít figyelmünket a helyes irányba fordítani. Ahhoz a Jézus Krisztushoz, akit meg lehetett kérdezni, akinek a cselekedetei, az egész ténykedése Isten kegyelmét és hatalmát hirdette. Arra a Jézus Krisztusra, akiben Isten emberi testben megjelent mintegy 2000 éve. Nem a jézuskára gondolok, hanem az Isten Fiára, akit azért küldött, hogy Benne testet öltson az Ő

irántunk való mentő szeretete és nekünk örök üdvösséget szerezzen. Akit előre megígért, és ezeket a Rá vonatkozó ígéretek az ószövetségi szertartások által kiabrázolta, a próféták által megerősítette, végül beteljesítette, amikor elhangzott a betlehemi mezők felett: *Született nektek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.*

Miért volt erre szükség? Mert – anélkül, hogy alábecsülném a jelen egészségügyi vészhelyzetet – van egy sokkal veszélyesebb „vírus”, amelynek a vége biztos halál, és ember nem tud ellene előállítani semmiféle vakcinát, védőoltást, sem hatékony gyógyszert. Mert ez a halálos „vírus” bennünk van, velünk született. Ez a bűn. A bűn elkerülhetetlen következménye pedig: a halál. Örök elszakítottság Istentől. És mert Ő annyira szeretett minket, nem hagyott ebben az állapotban, hanem elküldte az Úr Jézus Krisztust, hogy az Ő vére legyen az gyógyszer, amely a bűn következményét megsemmisíti, amely a „vírus erejét” megtöri és legyőzi.

Ezért nagyon fontos tisztáznunk, hogy kit vagy mit várunk? Mert ha szokást, hagyományt, hangulatot, külsőségeket, akkor mást várunk. Ha mást várunk, akkor eltévesztjük az utat és a célt. De ha Jézust, akkor viszont Őt már nem kell várni, mert Ő már eljött, és Benne az Isten országa is megjelent közöttünk. Akkor már csak élni kell a találkozás és a Vele való közösség lehetőségét. Hogy úgy vethessünk majd egyszer számot az életünkről, ahogyan azt tehette Keresztelő János a börtönben, amikor bizonyosságra jutott, hogy azt a Jézust szolgálta és hirdette, aki őt elhívta, aki az *Eljövendő* volt, akiben a várakozása betejesedett. Ilyen betejesedett és kiteljesedett adventtel áldjon meg minket Isten. *Ámen*

Záróima:

Úr Jézus Krisztus, Köszönjük igéd üzenetét. Köszönjük, hogy Eléd hozhatjuk minden félelmünket, kételyünket, és Te befogadó szeretettel eligazítasz és bizonyosságot adsz, hogy Rád van az életünknek szüksége. Mert Nálad van az élet, a gyógyulás, szabadulás és reménység. Nem kell mást várnunk, Benned mindent megkaptunk. Add, hogy lehessünk megtapasztalói és hírvivői mi is a Te bűnbocsátó, életet megújító, sebeket gyógyító hatalmadnak, amellyel közel vagy mindazokhoz, akik azért keresnek, mert felismerték, hogy Te vagy testük-lelkük gyógyítója, az áldott Orvos, a Megváltó. Nincs kihez járulnunk – de Hozzád jöhetünk, s hozzuk most is Eléd mindazokat, akikre féltő, aggódó szeretettel gondolunk. Könyörülj rajtunk, népeden, mely vallja szent nevedet. Hadd lehessünk örömmondó békekövetek, mint voltak János tanítványai, amikor megvitték neki a választ. Hadd irányuljon adventi figyelésünk, készülődésünk Rád. *Ámen*